

בחג השבועות אנו נוהגים לאכול מוצרי חלב
כדי לציין את המצב הנפלא העתיד לנו,
שבו הכוח העליון ימלא אותנו בשפע,
שיזרום דרך עם ישראל לעולם כולו.

בכתבי הקבלה החלב מסמל את תכונת הנתינה הטהורה.
כבר מיום היוולדנו, משמש החלב
כאמצעי לחיבור ונתינה בין אם לבנה, בין הגדול לקטן.
בכתבי הקבלה חלב מסמל את תכונת הנתינה הטהורה.

גיליון מס' 2516 ד' סיוון תשע"ח * 18 במאי 2018

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@kfar-hanassi.org.il

חוגגים שבועות

כ"ה תשס"ח 2018

יום שבת 19/5 - חגיגת שבועות

17:30 תהלוכה חקלאית

18:00 טקס שבועות קהילתי מסורתי באמפי

לאחר מכן, ארוחת ערב במתחם בריכת השחייה.

כל משפחה מביאה את הטנא שלה.

ובהמשך... ריקודי עם, משחקי עץ של "קוביות", הכנת זרים, עששיות,

קליעת נצרים ועוד הפתעות....

22:00 תיקון ליל שבועות בנושא **לקיחת אחריות**

בהנחיית דודו פלמה במועדון. כיבוד קל יוגש במקום.

נשמח לראותכם, צוות שבועות.

היו זמנים... 2

במסגרת שנת השבעים לכפר הנשיא, יגיש הארכיון פנינים מההיסטוריה המקומית. והפעם - **החלפות אסיפה** שפורסמו בתום דיונים ארוכים ונרגשים, ומזכירים לנו משהו מניחוח הזמנים ההם.

04/07/1959

תקן ריהוט:

א. ציוד קבוע: (יש להשאיר בעת העברה מדירה לדירה!):
קרניז בחדר, סבוכיה, מחזיק נייר טואלט, מדף זכוכית, בית קיבול לנפט - בשירותים.
ב. לחברים חדשים: ארון קיר או ארון, כורסה, שרפרף, מיטת סוכנות, וילונות, כיסוי למיטה.

15/09/1959

כסאות לחדר האוכל (במקום ספסלים):
ההצעה לקחת 5 ל"י מכל חבר, למימון חלקי של הפעולה - נופלת.

23/01/1960

כלבים: אין להגדיל את מספרם במשק! (4 כעת).

24/09/1960

אכילת ילדי הגנים בחדר האוכל (!):
לפי שיקול הדעת של כל חבר וחבר.

29/12/1962

אולפן: יש לדבר עם תלמידי האולפן בעברית!

29/09/1963

תיקון שעונים:
יעשה לפי תור, דרך מרכז הקניות.

ערכה: רחל גינת

המדור מודה לקורא הנאמן טומי עמית, על התיקון: האספה בינואר 1947 התקיימה בכפר בלום, לא בחדרה.

פרשת בחוקותיי: בוא נעבור את הגבול!!! מאת הרב: אלישע וולפין

חברים יקרים,

כאלו ברכות לא מקבלים כל יום! לגזור ולשים על המקרר!!!
אם-בְּחֻקֹּתַי תֵּלְכוּ וְאֶת-מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם: וְנָתַתִּי גִשְׁמִיכֶם בְּעֵתָם וְנָתַנָּה הָאָרֶץ יְבוּלָה וְעֵץ הַשָּׁדֶה יִתֵּן פְּרִיָּו: וְהִשִּׁיג לָכֶם דִּישׁ אֶת-בְּצִיר וּבְצִיר יִשָּׁג אֶת-זֶרַע וְאָכַלְתֶּם לֶחֱמֶכֶם לְשִׁבְעָה וְיִשְׁבַּתֶּם לְבִטָּח בְּאֶרְצְכֶם: וְנָתַתִּי שְׁלוֹם בְּאֶרֶץ וּשְׁכַבְתֶּם וְאִין מִחְרִיד וְהִשְׁבַּתִּי חַיָּה רָעָה מִן-הָאָרֶץ וְחָרַב לֹא-תֵעָבֶר בְּאֶרְצְכֶם (ויקרא כ"ו, ג-ו).

אבל... **אם לא בחוקותיי תלכו...** אוי! רשימת הקללות והעונשים נוראית. נוראית!!! מי שסקרן שילך לטקסט, אני לא רוצה להיות המבשר...
בדרשה שכתבתי בשנה שעברה תהיתי מה הם אותם חוקים שיבטיחו גשמים בעתם, מה יבטיחו לנו פריון, מה באמת יקנה לנו שלום ובטחון?
השנה עולה בי שאלה אחרת: למה אנחנו, בני האדם, בניגוד לכל אורגניזם אחר בטבע, עוברים על החוקים??? מדוע - גם כשאנחנו יודעים את החוקים, וגם כשאנחנו יודעים מה נרוויח אם נשמור על החוקים ומה צפוי לנו אם לא - אנחנו עוברים עליהם פעם אחר פעם אחר פעם?
סתם איזה יצר רע?
סקרנות בריאה?
מציצנות?
רוע לשמו?
הצל שלנו?
רצון להרוויח עוד ועוד, יותר ממה שהדרך החוקית מציעה לנו?
מחשבה שאנחנו חכמים יותר ממי שחוקק את החוקים?
כוחניות?
שיעמום?

לעניות דעתי, כל הסיבות הללו גם יחד.
במיתוס הקולקטיבי שלנו, העבירה הראשונה על החוק הייתה (איך לא...) כשאדם וחוה אכלו מעץ הדעת טוב ורע. בואו נהיה נאמנים לטקסט ולא נחטא בתקינות פוליטית: חווה הייתה "העבריינית" הראשונה, והיא העבירה גם את אדם על החוק ועל הדעת.

(בראשית ב, ט"ז - י"ז) **וַיֹּצֵא ה' אֱלֹהִים עַל-הָאָדָם לֵאמֹר מְכַל עֵץ-הָגֵן אָכַל תֹּאכֵל. וּמִעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרָע לֹא תֹאכֵל מִמֶּנּוּ כִּי בְיוֹם אֲכָלְךָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת.**
ואז... (בראשית ג, א - ז) **וְהִנָּחֵשׁ הָיָה עָרוֹם מְכַל חַיַּת הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר עָשָׂה ה' אֱלֹהִים, וַיֹּאמֶר אֶל הָאִשָּׁה: 'אֵף כִּי-אָמַר אֱלֹהִים לֹא תֹאכְלוּ מְכַל עֵץ הָגֵן'. וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה אֶל-הִנָּחֵשׁ: 'מִפְּרִי עֵץ-הָגֵן נֹאכַל. וּמִפְּרִי הָעֵץ אֲשֶׁר בְּתוֹךְ-הָגֵן אָמַר אֱלֹהִים לֹא**

תֹּאכְלוּ מִמֶּנּוּ וְלֹא תִגְעוּ בּוֹ פֶּן־תִּמְתְּנוּ'. וַיֹּאמֶר הַנָּחֵשׁ אֶל־הָאִשָּׁה: 'לֹא־מוֹת תָּמּוּת. כִּי יָדַע אֱלֹהִים כִּי בַיּוֹם אֲכָלְכֶם מִמֶּנּוּ וְנִפְקָחוּ עֵינֵיכֶם וְהִיִּיתֶם כְּאֱלֹהִים יָדְעֵי טוֹב וָרָע'. וַתֵּרָא הָאִשָּׁה כִּי טוֹב הָעֵץ לְמֹאכָל וְכִי תֹאווֶה־הוּא לְעֵינֵיהֶם וְנִחְמַד הָעֵץ לְהִשְׁכִּיל וַתִּקַּח מִפְּרִיָו וַתֹּאכַל וַתֵּתֶן גַּם־לְאִישָׁהּ עִמָּה וַיֹּאכַל.

הנחש היה עירום, אבל לא רק הוא! גם אדם וחווה "היו עירומים ולא יתבוששו"! אמנם נראה שמדובר בעירום מסוג אחר - הנחש היה ערמומי, אדם וחווה היו ללא בגדים - אבל אין סיבה להניח ששני העירומים הללו לא קשורים. גם הנחש וגם אדם וחווה היו עירומים, רק שהנחש היה יותר, הוא היה "ערום מכל חיית השדה..."

עירום הינו מצב שבו אנו נטולי כיסויים. מצב שבו אנחנו קרובים יותר למקור, קרובים ל"דבר האמיתי". לא בכדי הנחש משול ליצר המיני. המיניות איננה לבושה. היא מעורטלת. הארוס הוא החיות החיה והפתלתלה של הקיום. לפני שאכלו מן העץ, אדם וחווה עוד לא ידעו טוב ורע, אבל כן הייתה בהם תאוה. חווה ראתה שהעץ "תאוה הוא לעיניים". ומי שתיווך לה את המידע הזה היה הנחש - המומחה לענייני תאוה - שהיה היצור הערום מכל גינן, מכל חשבון, מכל התחשבות ומכל החוקים.

הנחש מסמל את היכולת להגיע אל המעמקים, אל המקור. הוא הכמיהה לחדור, להיכנס פנימה. הוא משיל מעצמו את עורו פעם אחר פעם אחר פעם. כאילו רוצה להסיר מעליו עוד שכבת לבוש, ולהגיע עוד יותר עמוק, עוד יותר פנימה. הפעם השנייה שבני האדם עברו על החוק ושלמו על כך ביוקר היתה בפרשת נח, כשהם פיצחו את חוקי הבנייה - ייצרו לבנים - ובנו בעזרתם מגדל גבוה, שהגיע עד לשמיים, עד למעוזו של אלוהים. אם הנחש הוא השאיפה להיכנס עמוק עמוק פנימה - במובן הפסיכו-רוחני והארוטי - הרי שמגדל בבל מסמל את השאיפה של האדם להגיע גבוה, להרקייע שחקים.

גם במרומים וגם במעמקים נמצא מושא חפצנו: אלוהים! "אשא עיני אל ההרים, מאין יבוא עזרי?" ו"ממעמקים קראתיך יה", וכן הלאה.

לכן, הנטייה שלנו לעבור על החוק, מסתבר, קשורה ברצון העז שלנו להגיע לאלוהים, לדבוק באלוהים ואולי גם להיות אלוהים...

חוק הוא גבול, הוא הגבלה. והאדם, שבתת-המודע שלו יודע שתמיד יש רובד עמוק יותר מזה שאליו כבר הגיע, ותמיד יש רף גבוה יותר, לא מוכן להסתפק במה שיש.

זהו יצרו הרע של האדם. אבל זו גם גדולתנו.

למה לשאוף יותר ויותר גבוה? מסיבה פשוטה אחת: כי אפשר! כי משהו בנו מבקש עוד. עוד יותר גבוה, עוד יותר עמוק.

כשהבן שלי היה בגן חובה הוא וחבריו שיחקו בחצר... כעבור כמה דקות עפה לה איזו אבן (לא גדולה) ונשבר איזה חלון (כן גדול)... כשהגעתי לאסוף אותו וקיבלתי דיווח מדויק על המקרה, הייתי נבוכ מאוד. אבל הגננת המדהימה שלו

אמרה לי בחיור: "נו, ילד קטן זורק אבן ושובר חלון... האם זה לא קלאסי? האם זה לא מה שילד מתישהו צריך לעשות? האם זה לא חלק מלגדול? האם לא כך הוא לומד להכיר את כוחותיו, את גבולותיו, את עולמו?". הביטוח של הגן שילם על הנזק, כי כן, לשבור חלון זה חלק מלגדול... כך לומדים מה קורה כשאבן עפה לכיוון הזכוכית... אם לא ננסה, איך נלמד?

פרשת בחוקותי, האחרונה בספר ויקרא - ספר שכל כלו חוקים התנהגותיים - באה להזכיר לנו שאנחנו חייבים גבולות. כן, ללא גבולות נהיה אומללים. ללא חוקים החיים יהפכו לגיהנום!

מצד שני, התורה מזכירה לנו - בדרך הקשה והכואבת - שגבול הוא רק הזמנה לשבירתו... אמנם נחטוף כהוגן כל פעם שנעבור את הגבול, אבל השגת הגבול טבועה בנפשו של האדם. הוא מתאוה לחציית הגבולות.

ובכן, העבירות שלנו באות מיצר הסקרנות הטבוע בנו, ומרצון לגדולה, ומרצון בלתי נלאה לעוד ועוד (כסף, דברים, חוויות).

וכן, כל אלה חוסים תחת כנפי הרוע, הם כולם באים מיצרנו הרע, אבל יצרנו הרע הוא הגעגוע שלנו לאל חי, לאלוהים, לנשגב, לאינסוף. רק ביצרו הרע יכול האדם לשאוף אל אלוהיו! את אלוהים אנחנו לא מוצאים, כביכול, בתוך הגבולות. אלא רק בהשגתם - גם אלוהי המעמקים וגם אלוהי הרקיעים.

אלוהים תמיד נמצא "שם", ו"שם" עוד לא היינו!

תקראו טוב את מילות השיר של יהודה פוליקר, הצל שלי ואני. פוליקר אולי לא ידע את זה כשהוא כתב את השיר, אבל זהו שיר דתי מאוד, שיר על הכמיהה לאלוהים.

**הצל שלי ואני יצאנו לדרך
השמש עמדה כך בערך
פעם אני מוביל
ופעם צל על השביל
עננים התכנסו בשמיים
התחילו לרדת טיפות מים
צילי התכנס בתוכי
המשכתי לבדי בדרכי**

**הרוח טלטל
הפחד טפטף וחלחל
צילי בתוכי מרעיד
מפחיד יותר מתמיד
הוא שואל לאן אתה לוקח
אני משיב לאן אתה בורח
למה תמיד קירות מוגנים
למה צל כשאור בפנים**

בוא נעוף רחוק
 אתה תהיה לי כנפיים
 אל חיבור דמיוני
 שהיה עד עכשיו בלתי אפשרי
 בוא נקפוץ, נמריא, נעוף
 אל קשר הצל והגוף
 די להמשיך לברוח
 אל מה שתמיד רצינו לשכוח

לשכוח את דלתות הבלבול
 את הילד שמציץ דרך חור המנעול
 בוא נעבור את הגבול
 אל החופש שהיה כבול
 ורק מנגינות מזכירות
 שבחוץ אפשר להיות
 משוחרר מכל פחד
 רק כשהצל ואני ביחד

העבודה שבלב

השבוע מגיעה הזמנה חצופה קצת, אבל מלאת חיות: לאחר ששמענו את כל החוקים של ספר ויקרא, והשתכנענו בנכונותם, הגיע הזמן לקבל את מורכבות החוויה הנקראת: "אדם". נכיר בחלק שבנו שרוצה להיות טוב, ממושמע, נורמטיבי, ונכיר גם בחלק הסקרן, ה"רע", הפורץ גבול ודרך, לחלק שבנו שצמא לאל חי, שכמהה לאלוהי ולנשגב, ששומע לקול הנחש הרוחש בתוכנו, שקורא לנו לפגוש את האלוהי שמחוץ לגבולות.
 ...ואז לשוב אל הגבולות המוכרים. עד הפעם הבאה.
 חזק חזק ונתחזק. הגיע הזמן לספר במדבר.
 שבת שלום,

אלישע

הקונסול האמריקאי הראשון שלקה בסינדרום ירושלים

לרגל פתיחת השגרירות האמריקאית בירושלים

מסתבר שלא רק מארק טוויין הגיע במאה התשע-עשרה לארץ ישראל (ולא התלהב במיוחד ממראה עיניו). לאורך המאה התשע-עשרה החלו נוצרים אמריקנים רבים לשאת את עיניהם אל ארץ הקודש המקורית. יהיו הסיבות אשר יהיו, אחת מהן הייתה קרוב לודאי האכזבה מהגאולה שהובטחה אך לא התרחשה באמריקה, וכך חזר העם שהוגלה מארצו, עם ישראל ההיסטורי, למוקד תשומת הלב האמריקנית.

אחת האמונות החדשות שהתפתחו באותה תקופה של התעוררות דתית שסחפה את אמריקה, יובאה ככל הנראה מבריטניה, היו אלה מטיפים דתיים שהנהיגו בלהט את ההתעוררות הדתית החדשה. לפי אותה אמונה, התנאי ההכרחי לניצחון הנצרות בעולם ולחזרתו המחודשת של ישו, היא שיבת היהודים לארץ-ישראל. באמונה יוקדת זו החזיק גם וורדר קרסון, חוואי מפילדלפיה, שהיה בן למשפחה קווייקרית משיחית.

בניגוד לנוצרים משיחיים רבים, לא הסתפק קרסון באמונה בקיבוץ היהודים בארצם והחליט להקדיש את חייו להגשמת המפעל החלוצי הזה. הוא פנה בעזרת מקורביו למזכיר המדינה האמריקני ג'ון קלהון בבקשה שימנה אותו לקונסול בירושלים. קלהון אישר את הבקשה ובכך הפך קרסון לאדם הראשון שזכה למינוי הזה. אפשר שתרמה לכך העובדה שקרסון הציע לשרת במשרה ללא שכר.

השמועות על אופיו האקצנטרי ועל רעיונותיו המיסיונריים שנתפסו כמטרותיו הנסתרות (אף שלא טרח להסתירן מאיש) עשו את המינוי לשנוי במחלוקת. מה שסתם עליו את הגולל הייתה ההתנגדות הנחרצת למינוי של פקידי הממשל של האימפריה העות'מאנית, שלא התלהבה מכאב הראש הזה של אמריקאים משיחיים בירושלים.

אך העובדה שמינויו לקונסול בוטל, לא הפריעה לקרסון. במהלך הדיונים הלוהטים על גורלו המקצועי הוא הגיע לירושלים כשבאמתחתו יונה ודגל אמריקה, והציג את עצמו בפני כל מי שהסתובב בירושלים באותם ימים בתור הקונסול האמריקני.

החשש מהמיסיונריות האוונגליסטית של הקונסול החדש התבדה עד מהרה. למעשה, קרסון הכריז מלחמת חורמה במיסיונריות הנוצרית שלטענתו מנצלת את אומללותם ועוניים של היהודים. בירושלים גילה קרסון לא רק את כשרונו לעורר מחלוקת, אלא גם את כשרון הכתיבה שלו.

בכל פעם שטענו אנשי ממשל או דיפלומטים אמריקניים באוזניו של קרסון כי אין בסמכותו לשמש בתור קונסול, ביטל את טענותיהם והשיב כי המינוי גרם לו

להוצאות מרובות, וכי אינו מבקש לעצמו כל שכר. הגמול היחיד שאותו הוא מבקש, חזר ואמר, הוא הגנה לעצמו וליהודים העניים והנרדפים.

ההזדהות העמוקה עם אותו עם עתיק ונרדף שכנעה בסופו של דבר את קרסון להמיר את דתו. כעבור ארבע שנים מאז בוטל מינויו לקונסול, התגייר קרסון ולקח על עצמו שם חדש, אותו שם שבחר לעצמו בתור שם עט, ונקרא מאז "מיכאל בועז ישראל". באותה שנה החל גם לכתוב את ספרו התיאולוגי שגם מפרט על הסיבות לגיורו "[מפתח דוד](#)".

חודש לאחר גיורו חזר וורדר, שנקרא עכשיו מיכאל בועז ישראל, לארה"ב כדי להסדיר את ענייניו הכספיים וגם, כפי שהעיד בספרו, "לראות שוב את פניהם של היקרים והאהובים עליי ביותר". שובו של החוואי הקווייקרי שהפך להיות ליהודי עורר שערורייה גדולה – גרושתו ובנו, בעזרת אחיו של קרסון, אליוט, הוציאו בבית המשפט בפילדלפיה צו המכריז על הקונסול מטעם עצמו כבלתי שפוי, וכמי שלא מסוגל לנהל בעצמו את רכושו.

בתום משפט מתקשר, שכלל קביעת אי-שפיות וערעור על הקביעה, משפט שאותו ניצל קרסון לניהול מערכה ציבורית לטיהור שמו, זכה קרסון במשפט החוזר והוכר על ידי השופט כאדם שפוי. את מרבית רכושו הוא השאיר בסופו של דבר למשפחתו ובשנת 1852 הוא חזר לירושלים כדי לסייע בהכנות לגאולה הקרבה.

עם חזרתו לארץ עסק קרסון בועז ישראל בניסיונות להקים התיישבות יהודית ביפו ובעמק-רפאים שבירושלים. מטרתו המרכזית הייתה לבטל את התלות היהודית במוסדות צדקה נוצריים שביקשו להמיר את דתם.

בירושלים נשא מיכאל בועז ישראל לאישה את רחל מולדנו. נולדו להם שני ילדים שלא האריכו ימים והלכו לעולמם מעט אחרי פטירת אביהם האקסצנטרי ב-27 באוקטובר 1860. קרסון נקבר בהר הזיתים "בכבוד השמור רק לרב חשוב".

דיוקנו של וורדר קרסון הקווייקרי, הקבור בהר הזיתים כמיכאל בועז ישראל

מחשבות מחשבות

/ אבישי פרלסון

מה חשוב להגיד?
חשוב לומר שאני משתדל
ובזכות זה, הריני שמח בחלקי
שמח להיות חלק מהכל, חלק מהקיים והקיום.

מהי מחלתנו הקשה?
חוסר אהבה/ קבלה עצמית.
כשאני מקבל עצמי כמות שאני-
האם באופן מתבקש אני גם אוהב את עצמי?

מהו ביזבוז זמן?
כל דבר שמרחיק אותי מכאן ועכשיו
מה עם פייסבוקינג?
לרוב זה לוקח אותי לשם וזמן אחר,
קודם או מאוחר יותר...
אך אם אני חווה קישור ואהבה עם משפחה וחברים-
ברגע האהבה אני גם יכול לומר תודה על כאן ועכשיו.

ואם אני חושב מחשבות,
האם אני מרחיק עצמי מכאן ועכשיו?
לרוב כן!
אז למה לעזאזל קיבלנו את מתנת המחשבות?
מהו היתרון באדם החושב?
היתרון הוא באדם האוהב, לא החושב.
איך להפוך מחשבות לאהבות?

לראות שאני חושב-
לקבל את העובדה שאני חושב-
להמשיך הלאה בחיי
כאן,
עכשיו
אין על מה ולמה להיתקע
ההתקעות היא התנגדות למה שיש,
התנגדות לקיים.

ברגע זה,
כשאני יחד עם נשימתי,
הכל טוב,
הכל בסדר,
הכל
נכון.

פצימות ב"לב הקיבוץ" / רחלי ומעין

עץ התות מלא בתותים אדומים ולבנים. התותים נופלים בזמנם החופשי ויוצא שקשה לאסוף אותם. כך שהם נופלים על המדרגות וכאשר אנשים נכנסים ללב הקיבוץ התותים נכנסים דרך הנעליים פנימה. ויחד עם זאת כמה חבל שזה רק לתקופה כה קצרה, שבה כולנו מבוגרים וילדים נהנים ממתיקות התותים שעושים אווירה של קיץ.

בשבת חוגגים את חג השבועות. כל הציבור מוזמן להגיע בלבוש לבן עם ראשים עטורים בזרים. לא לשכוח להכין סלי פיקניק גדושים כל טוב. מצפה לכם תכנית גדושה כל טוב. תהלוכה, הורים יחוללו עם תינוקות שנולדו השנה ועוד ועוד...

וסיפור קצר שמיועד לכל הילדים וההורים שמשאירים סנדלים בסוף הפעילות בלב הקיבוץ. משהו על נדיבות לב:

זוג סנדלים

הרכבות בהודו עמוסות בדרך כלל באנשים. יום אחד איבד נוסע שישב על גג הקרון את אחד מסנדליו. הסנדל נפל מרגלו ונחת לצד המסילה. האיש חלץ במהירות את הסנדל מרגלו השנייה והשליך גם אותו לצד המסילה.

נוסע שישב לצידו התפלא מאוד ושאל אותו למה עשה זאת.

"אין לי מה לעשות עם סנדל אחד בלבד" השיב לו האיש "ואם ימצא מישהו את הסנדל שנפל מרגלי, לא תהי לו בו שום תועלת. עדיף כבר שימצא זוג סנדלים". (סיפור הודי בן זמננו שסופר ע"י הסופר הצרפתי ז'אן קלוד קרייר)

אירועי השבוע הבא בלב הקיבוץ

- ביום שני 21.5 לב הקיבוץ יפתח בשעה 16:00 ארוחת ערב משעה 17:15
- ביום שלישי 22.5 בשעה 20:00 ערב חברתי "מספרי סיפורים" והפעם עם שמחה.
- ביום רביעי 23.5 בשעה 20:00 ערב קשרים. מוזמנים תושבים, הרחבה, חברים וכל מי שנמצא ורוצה להכיר, להיפגש וליהנות מערב נעים וחוויתי.
- וביום שבת בשעה 10:00 מקימים את מדינת הגמדים מתחת לעץ החרוב שליד בית בלונד. בעזרת ניראל מעמיעד מחברת "אצטרובלים" נבנה הורים וילדים וכל תושבי הכפר בכוחות משותפים את כפר הגמדים. נבנה

מקום שאליו יוכלו הילדים לבוא תמיד ולשחק בצל עץ החרוב המהמם.
לשחק בגמדים ובכל מה שיבוא להם...

שיהיה לכולנו סופ"ש מבורך ניפגש בלב הקיבוץ רחלי ומעין

נעים להכיר / מיכל אשחר

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא להכיר
את כל חברי הקהילה,

והשבוע – נעים להכיר את סוזן שוורץ

איך הגעתי לקיבוץ

נולדתי בארה"ב, בשנת 1967 באתי לארץ בתור מתנדבת כי – איך לא? הייתי
אז בקיבוץ סאסא, שהיה קיבוץ קטן וצנוע עם 50 חברים שחלקו ביניהם הכל.
אחכ חזרתי לארה"ב ובשנת 1970 עליתי לארץ והצטרפתי לאולפן בקיבוץ עין
שמר. אחרי האולפן הלכתי למשרד של התנועה, וטומי עמית עבד שם אז
בקליטה. אמרתי לו שאני רוצה ללכת לקיבוץ בצפון, והוא אמר שקיבוץ כפר
הנשיא, זקוק לכח אדם.

מה אני עושה בחיים לפני שבאתי לקיבוץ הייתי 'סטודנטית של החיים',
עבדתי בכל מיני דברים, בישלתי במסעדה, עבדתי כמוכרת בחנויות.

בסאסא ובעין שמר עבדתי הרבה בלול. כאן עבדתי הרבה במטבח וכתופרת במחסן, ובטיפול בהורים של חברים. היום אני עובדת כמתנדבת עם שיפורה (שיפי) בתי במפגש, משרה פחות או יותר מלאה. אני מציירת (בעבר פיסלתי), ונהנית ממוזיקה.

קרובי משפחה בקיבוץ

הבת שלי שיפורה, בעלה אבי והנכדים מירון, ארז ואריאל. יש לי גם כמה חברות טובות שהן אחיות מבחירה.

כמה מילים על הקיבוץ

היום זה כבר לא ממש קיבוץ. הקיבוץ של פעם, עבר זמנו. זה קשה אולי למבוגרים לקבל את כל השינויים, אבל זו הצמיחה הטבעית של החברה המשתנה.

אני עדיין מאמינה שהקיבוץ הוא המקום הכי טוב לאנשים מבוגרים ולילדים, עשוי להיות קשה יותר לאנשים באמצע, אך – החיים קשים בכל מקום. עם הברכה והנוף, אנחנו האנשים העניים הכי עשירים בעולם.

משהו שאני רוצה לספר

החיים טובים, אני שמחה. היו דברים קשים, אבל החלטתי שהדבר הכי טוב שאני יכולה לעשות עבור האנשים שאני אוהבת, זה להיות מאושרת. יש לי נוף נהדר, ואני מבורכת בכך שיש לי את המשפחה עם הנכדים בארץ, בקיבוץ ובת"א. להיות סבתא זה הדבר הכי טוב ever. בשבוע שעבר היינו כל המשפחה בפסטיבל סולם יעקב, זה הדבר הכי גדול בחיי המשפחה שלנו, יותר מחג פסח, זה מאוד מיוחד עבורנו. ואני באמת מאושרת, עם הבית הקטן והמבולגן שלי, אני מרגישה ברת מזל שיש לי את מה שיש לי, את האנשים בחיי, את היצירתיות, את הסיפוק הרב מהעבודה במפגש... אני מרגישה שעשיתי את המקום שלי בעולם, וזה טוב.

ראיינה מיכל אשחר

על האחריות

**תיקון ליל שבועות מוצ"ש 19.5 במועדון הלימוד
בהנחיית דודו יתחיל בשעה 22:00**

שאלת האחריות עלתה על סדר היום בעקבות האסון בנחל צפית בו קיפחו את חייהן תשע נערות ונער. השנה נתמקד בלימוד בשאלת האחריות על כל חבטיה דרך מדרשים של חז"ל ומקורות בני ימינו.

**"כל שמעשיו מרובין מחכמתו חכמתו מתקיימת
וכל שחכמתו מרובה ממעשיו אין חכמתו מתקיימת"**

"אחריות- מושג זה הוא אחד מאותם מושגים שבלעדיהם החיים ריקים ושאינם החיים קשים. ואדם נקרא לבחור לו בין השניים אם בריק או בכאב. ליטול אחריות זה ליטול כאב ואילו לוותר ולחיות ללא אחריות זה לחיות בריק." ס. יזהר

הציבור מוזמן

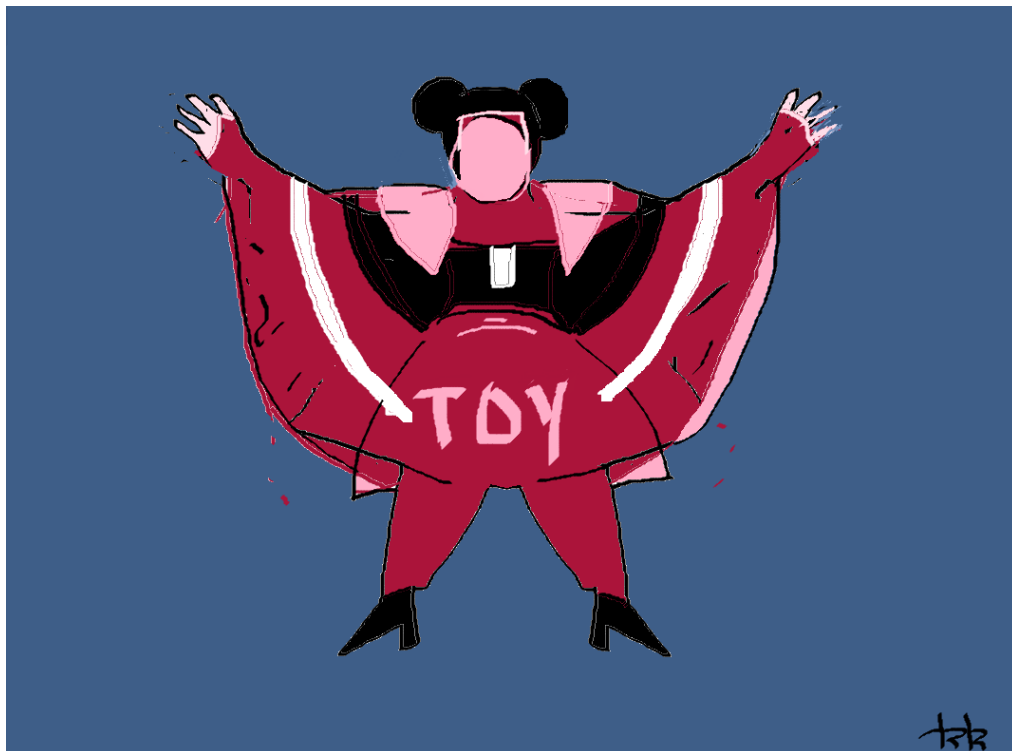

בוקשת דירה למגורים לטווח קצר

מחפש דירה בכפר הנשיא, לטווח קצר (חודשי יוני יולי, כולם או חלקם) עבור בחור צעיר ומקסים (יחיד). אם אתם נוסעים לחו"ל (או יוצאים מסיבה אחרת באופן זמני) **תמיר** (פרטים מלאים אצלי) ישמח לגור בביתכם, לשמור עליו, לטפל בגינתכם / כלבכם וכל משימה דומה, וישלם גם שכר דירה סביר.

עוד כמה פרטים: תמיר הוא חבר לעבודה לשעבר, ניהל את מעבדות המים במכללה האקדמית כנרת. הוקסם ע"י מה שראה בכ"ה, מעוניין להיות תושב כאן, אבל כרגע אין דירה פנויה. בינתיים הוא בהמתנה אבל מעוניין כאמור גם בפתרון זמני.

אודי וגנר 058-6775954, 6914558 אימייל udi@kinneret.ac.il

משולחן העורכת / שושנה שרקי

אינה שמוע מיוחד עבר עלינו מדינת ישראל.
 כמו שרביקה איכאלי שרה: "אין לי ראש דף או
 סקנדף או מסיבה והו והא ואל תשא.."
בשבת: לזינו במקום ראשון באורוויליון באירופה
ביום ראשון: חללנו 50 שנה לאיחוד ירושלים, הצייר
שחברה לה יחדיו (1967).
ביום שני: נחללה פתיחת השטריות של ארה"ב
בירושלים. כמות הכרת ארה"ב בירושלים כבירת
ישראל (וואו).
ביום הנכבה רצו הצלמים לכבות לנו את השמחה,
ההפגנות גדולות מול גדר המערכת, לה לא נאמר
טוב מאחיתם.
ובשבת: חל השבועות. חל הביכורים. חל מתן תורה.
טכס חל השבועות. נתראה בשמחה של אוויר חל
יחדיו.

כמה כייף זה לנצח כישרונות ושירים של מדינות אחרות.
 לנצח בשמחה מבלי להותיר כאב.
 מגיע לנו לחגוג מגיע לנו לשמוח וזכינו. תודה.

חג שמח ירושלים

שמחת ירושלים

אבן מעמסה, אפרתה, אריאל, ארמון, אשת נעורים, בית תפלה, במות, בעולה, בשן, בתולה, גבעת הלבונה, גולה, גיא חזון, גילה, גלעד, גן אלקים, דלתות העמים, דרום, דרושה, הר גבוה, הר המור, הר מועד, הר הקודש, הר מרום ישראל, חדרך, חפצי בה, טבור הארץ, יבוס, ידידות, ה' יראה, ה' שמה, ים, יער הנגב, יפה נוף, ירושלם, ירכתי צפון, כלה, כלילת יופי, כיסא ה', כרמל, לבנון, מגדל עדר, מוראה, מוריה, מנוחה, מצודה, מקדשים, מרום, משוש כל הארץ, נחלה, סורה, עדן, עיר דוד, עיר היונה, עיר הצדק, עיר ה', עיר לא נעזבה, עיר שחבורה לה יחדו, עקרה, [ציון](#), קריית מלך רב, רבתי בגויים, רבתי עם, רחל, רמה, שגל, שדה יער, שלם, שרתי במדינות, שם חדש אשר פי ה' יקבנו

